

2. peatükk

LAHENDUS ON OLEMAS

MEIE, ANONÜÜMSETE ALKOHOOLIKUTE LIIK-
MED, teame tuhandeid mehi ja naisi, kes olid
kunagi niisama lootusetud kui Bill. Peaaegu kõik nad on
tervenenud. Nad on lahendanud joomise probleemi.

Me oleme keskmised ameeriklased. Meie seas on
esindatud inimesed meie maa eri piirkondadest ja mit-
metelt erialadelt. Samuti paljud erinevate poliitiliste,
majanduslike, sotsiaalsete ja religioossete taustadega
inimesed. Me oleme inimesed, kes harilikult omavahel
ei seguneks. Kuid meie hulgas valitseb selline vendlus,
sõbralikkus ja üksteisemõistmine, mis on kirjeldama-
tult tore. Me oleme nagu reisijad suurel laeval hetk
pärast laevahukust pääsemist, mil ahtritekist kapteni-
lauani välja täidab laeva kamraadlus, lõbusus ja demo-
kraatia. Kuid erinevalt laevareisijatest ei vaibu meie
rõõm õnnetusest pääsemise üle niipea, kui igäüks oma
teed läheb. Tunne, et oleme koos ühes ja samas ohus
olnud, on üheks komponendiks selles tugevas sidus-
aines, mis meid ühendab. Kuid pelgalt see poleks meid
kunagi niimoodi ühte liitnud, nagu me praegu oleme.

Igäihe kohta meist kehtib ülioluline tõik, et oleme
leidnud ühise lahenduse. Meil on olemas pääsetee,
millega me kõik täielikult nõus oleme ja mille alusel
võime liituda vennalikeks ja harmoonilisteks tegudeks.
Selliseid häid uudiseid toob meie raamat neile, kes
kannatavad alkoholismi all.

Selline haigus – oleme hakanud uskuma, et see on haigus – võtab meie kaasinimesi oma haardesse nii, nagu mitte ükski teine haigus seda ei tee. Kui inimesel on vähk, siis tunnevad kõik talle kaasa, keegi ei ole vihane ega solvunud. Ent alkoholismihaigusega on teisiti, kuna sellega kaasneb kõikide eluväärtuste täielik hävimine. See neelab endasse elud, mis puutuvad kokku kannataja omaga. See toob endaga kaasa väärtimõistmise, tulise vimma, majandusliku ebakindluse, sõprade ja tööandjate jälestuse, süütute laste väärastunud elud, abikaasade ja vanemate kurbuse – igaiüks võib seda loetelu jätkata.

Me loodame, et see raamat annab teavet ja pakub lohutust kõigile neile, keda see puudutab või puudutada võib. Neid on palju.

Meiega tegelenud ülimalt võimekad psühhiaatrid on leidnud, et mõnikord on lausa võimatu veenda alkohoolikut tema olukorra üle avameelselt arutlema. Kummaline on seegi, et tihtipeale oleme abikaasadele, vanematele ja lähedastele sõpradele veelgi ligipääsmatumad kui psühhiaatritele ja arstidele.

Kuid endine probleemne jooja, kes on leidnud lahenduse, kes on korralikult relvastatud teadmistega iseenda kohta, võib üldjuhul võita teise alkohooliku täieliku usalduse juba mõne tunniga. Kuni sellise mõistmiseni ei jõuta, on võimalik ära teha väga vähe või üldse mitte midagi.

Inimene, kes hakkab alkohoolikule lähenema, on kogenud samu raskusi ja teab ilmselgelt, millest räägib. Kogu tema olemus hõiskab, et tema on inimene, kellele leidub õige vastus, et tal ei ole mingisugust Pühamehet hoiakut, tal pole midagi muud peale siira aitamissoovi; ei ole vaja maksta osavõtumakse, ei ole varja-

tud motiive, ei ole vaja kellelegi meele järele olla ega mingisuguseid loenguid taluda – neid tingimusi oleme hakanud pidama kõige efektiivsemateks. Sellise lähenemise tulemusena tõusevad paljud oma asemelt ja hakkavad taas kõndima.

Mitte keegi meist ei tee sellest tööst oma ainsat kutsumust ning me ei usu, et see oleks efektiivsem, kui me seda ka teeksime. Me tunneme, et meie joomise kõrvaldamine on vaid algus. Meie põhimõtete palju olulisem demonstreerimine seisab ees kodudes, töökohtadel ja igapäevastes tegemistes. Me kõik pühendame suure osa oma vabast ajast püüdlustele, mida me järgnevalt kirjeldame. Mõnel meist on aga õnn peaaegu kogu oma aeg sellele tööle pühendada.

Kui püsime teel, mida mööda käime, siis pole erilist kahtlust, et sellest sünnib palju head, kuid ometi puudutab see vaid probleemi pealispinda. Suurlinnades elavaid inimesi meie seast valdab mõte, et iga päevaga vajub unustusse vaat et sadu inimesi. Paljud võiksid terveneda, kui neile antaks samasugune võimalus, nagu meile on kingitud. Kuidas siis peaksime edasi andma seda, mida on meile nii lahkelt antud?

Oleme otsustanud avaldada anonüümse raamatu, milles seda probleemi meie pilgu läbi käsitletakse. Selles võtame kokku oma ühised kogemused ja teadmised. Raamat peaks pakkuma kasulikku programmi kõigile neile, kellel on joomisprobleem.

Vastavalt vajadusele puudutame ka meditsiinilisi, psühhiaatrilisi, sotsiaalseid ja religioosseid teemasid. Oleme teadlikud, et need teemad on oma olemuselt vastuolulised. Miski ei valmistaks meile suuremat rõõmu, kui kirjutada raamat, milles ei leiduks alust vastuoludele ega vaidlustele. Püüame selle ideaalini jõudmiseks anda

oma parima. Enamik meist tunnetab, et tõeline sallivus inimeste puuduste ja vaatenurkade suhtes ning austus nende arvamuste vastu on hoiakud, mis teevad meid teistele kasulikumaks. Endiste probleemjoojatena sõltuvad meie elud pidevast mõtlemisest kaasinimestele ja sellest, kuidas suudame aidata neil nende vajadusi täita.

Võib-olla olete juba endamisi küsinud, kuidas see juhtus, et me kõik joomisest nii haigeks jäime. Kahtlemata huvitab teid, kuidas ja miks oleme vastupidiselt ekspertide arvamusele tervenunud lootusetust mõistuse ja keha seisundist. Kui te olete alkohoolik, kes tahab sellest jagu saada, siis võib-olla te juba päritegi: „Mida ma pean tegema?”

Käesoleva raamatu eesmärk ongi niisugustele küsimustele üksikasjalikke vastuseid anda. Me jutustame teile, mida meie oleme teinud. Enne üksikasjalikku arutelu oleks ehk kasulik kokku võtta mõningad punktid, nii nagu meie neid mõistame.

Kui palju kordi on inimesed meile öelnud: „Mina võin võtta või võtmata jätta. Miks tema ei suuda?”; „Miks sa ei joo nagu härrasmees või siis maha ei jätta?”; „Sellele mehele ei sobi kärakas.”; „Miks sa ei proovi hoopis õlut ja veini juua?”; „Ära kanget võta.”; „Tema tahtejõud on vist nõrk.”; „Ta võiks järele jätta, kui ta tahaks.”; „Tal on nii armas tüdruk, mina küll usun, et ta võiks tüdruku pärast joomise maha jätta.”; „Arst ütles talle, et kui ta kunagi veel joob, siis see ta tapab, aga näe, siin ta nüüd on, nina jälle täis tõmmanud.”

Need on tavalised märkused napsitajate kohta, mida me alatasa kuuleme. Nende taga peitub teadmatuse ja vääritimõistmise maailm. Me mõistame, et need väljendid viitavad inimestele, kelle reaktsioonid on meie omadest väga erinevad.

Mõõdukatele napsitajatele ei valmista erilist raskust alkohol täielikult maha jätta, kui neil on selleks hea põhjus. Nad võivad võtta või võtmata jätta.

Kuid peale nende on veel teatud liiki raskelt joojaid. Neil võib see harjumus olla juba nii hull, et hakkab tasapisi ka nende keha ja mõistust kahjustama. See võib lühendada nende eluiga mõne aasta võrra. Ent kui mõni küllaldaselt tõsine põhjus – halb tervis, armumine, keskkonna muutus või arsti hoiatus – esile kerkib, siis võib ka selline inimene joomise maha jätta või seda piirata, ehkki see on tema jaoks tülikas ja raske ning ta võib isegi arstiabi vajada.

Kuidas on aga lood tõelise alkohoolikuga? Ta võib alustada mõõduka napsitajana; temast võib, kuid ei pruugi saada alaline kõva jooja, ent oma joomiskarjääri teatud etapil hakkab tal kaduma igasugune kontroll oma alkoholitarbimise üle niipea, kui ta joomist alustab.

Siin on inimene, kelle käitumine, eriti aga kontrolli puudumine, on teid kummastanud. Joomise ajal teeb ta absurdseid, uskumatuid, traagilisi asju. Ta on tõeline dr Jekyll ja Mr Hyde. Harva on ta ainult kerges joobes. Ta on alati enam-vähem mõistusekaotuseni purjus. Tema iseloom joomise ajal ei vasta peaaegu üldse tema tõelisele loomusele. Ta võib olla üks suurepärasemaid inimesi maailmas. Ent kui lasta tal päev otsa juua, siis muutub ta tihtipeale vastikult ja isegi ohtlikult antisotsiaalseks. Tal on geniaalne anne kõige ebasobivamal hetkel nina täis võtta – eriti siis, kui ees seisab mõne tähtsa otsuse tegemine või kohustusest kinni pidamine. Sageli on ta kõiges muus mõistlik ja tasakaalukas, kuid alkoholi puhul uskumatult ebaaus ja isekas. Tihti on tal erilisi andeid, oskusi ja võimeid ning teda ootab ees

paljutõotav karjäär. Ta kasutab oma andeid selleks, et rajada oma perekonnale ja endale hiilgavad väljavaated, kuid siis lammutab ta kõik arutute järjestikuste joomahoogudega. Ta on sedasorti mees, kes läheb voodisse nii joobnuna, et peaks kakskümmend neli tundi järjepanu magama. Kuid juba järgmisel hommikul vara otsib ta hullunult pudelit, mille eelmisel õhtul kusagile toppis. Kui ta saab seda lubada, siis võib ta majas kõikjale alkoholi peita, et keegi mingil juhul korraga kogu ta varu kätte ei saaks ja seda kraanikausist alla ei valaks. Olukorra halvenedes hakkab ta läbisegi kasutama tugevatoimelist rahustit ja alkoholi, et tööle minekuks närve rahustada. Kuid siis saabub päev, mil ta seda lihtsalt ei suuda ning joob end jälle täis. Ta võib ka pöörduda arsti poole, kes annab talle morfiini või mõnd rahustit, mille varal tuurid maha võtta. Siis hakkab ta käima haiglate ja sanatooriumide vahet.

Ülaltoodu ei ole mõistagi ammendav pilt tõelisest alkohoolikust, sest meie käitumismustrid on erinevad. Kuid laias laastus peaks see kirjeldus tema puhul paika pidama.

Miks ta nii käitub? Kui sajad kogemused on näidanud, et üksainus jook tähendab uut hävingut koos kogu selle juurde kuuluva kannatuse ja alandusega, siis miks ta ikkagi võtab selle esimese joogi? Miks ei suuda ta ree peal püsida? Mis on saanud tema tervest mõistusest ja tahtejõust, mida ta teiste asjade puhul ikka veel vahel välja näitab?

Võib-olla ei leita neile küsimustele iialgi täit vastust. Leidub väga erinevaid arvamusi selle kohta, miks alkohoolik reageerib teisiti kui normaalsed inimesed. Me ei tea, miks teatud piiri ületamisel ei saa teda enam eriti aidata. Me ei oska seda mõistatust lahendada.

Teame, et kuni alkohoolik hoidub alkoholist eemale, mida ta võib teha kuid või isegi aastaid, käitub ta üsna teiste inimeste sarnaselt. Ühtlasi oleme kindlad selles, et niipea, kui tema organismi satub natukenegi alkoholi, toimub nii tema kehas kui mõtlemises mingi muutus, mistõttu tal on praktiliselt võimatu lõpetada. Iga alkohooliku kogemused võivad seda küllaldaselt kinnitada.

Need tähelepanekud oleksid niisama akadeemilised ja mõttetud, kui meie sõber ei võtaks seda esimest jooki, millega ta käivitab jälle selle kohutava nõiaringi. Seetõttu peitub alkohooliku peamine probleem pigem tema mõtteviisis kui tema kehas. Kui te tema käest küsite, miks ta viimati jooma puhkes, siis käib ta tõenäoliselt teile välja ühe õigustuse saja seast. Vahel on neis vabandustes teatav usutavus, kuid ükski neist ei ole loogiline arvestades, millist hävingut alkohooliku jooming enesega kaasa toob. Need seletused kõlavad nagu sellise mehe filosoofia, kes taob peavalu korral endale haamriga pähe, et mitte valu tunda. Kui te juhite alkohooliku tähelepanu sellisele kõveriti loogikale, siis naerab ta selle välja või ärritub ja keeldub teiega rääkimast.

Vahetevahel võib ta ka tõtt rääkida. Ja tõde, imelik küll, on see, et tal pole tavaliselt rohkem aimu kui teil, miks ta selle esimese joogi võttis. Mõnedel joojatel on vabandused, mis neid endid vahel rahuldavad. Kuid südames ei tea nad tegelikult, miks nad seda teevad. Kui see tõbi nad kord tõeliselt enda haardesse saab, satuvad nad suurde segadusse. Ikka veel säilib kinnisidee, et mingil moel, mingil päeval saavad nad selle mängu võita. Kuid sageli tekib neil ka kahtlus, et nad on omadega käpuli.

Vähesed taipavad, kui tõsi see on. Nende perekonnad ja sõbrad aimavad ähmaselt, et sellised joojad on eba-

normaalsed, kuid kõik nad ootavad lootusrikkalt päeva, mil kannataja toibub letargiast ning taastab oma tahtejõu.

Traagiline on tõdeda, et kui inimene on tõeline alkohoolik, siis ei pruugi see õnnelik päev saabuda. Ta on kaotanud kontrolli. Joomise käigus jõuab iga alkohoolik sellesse punkti, kus ka kõige tugevam soov joomine lõpetada on täiesti tulutu. Praktiliselt iga kord on see traagiline olukord kätte jõudnud juba ammu enne, kui seda kahtlustama hakatakse.

Fakt on see, et enamik alkohoolikuid on seni selgusetutel põhjustel kaotanud alkoholi tarvitamise suhtes otsustusvõime. Meie niinimetatud tahtejõud muutub praktiliselt olematuks. Teatud hetkedel oleme võimetud piisava selgusega meenutama kõigest nädal või kuu aega tagasi kogetud piina ja alandust. Me oleme esimese joogi ees kaitsetud.

Meid ei heiduta need peaaegu kindlad tagajärjed, mida kasvõi ainult klaasi õlle joomine kaasa toob. Kui niisugused mõtted ka tekivad, on need ähmased ja asenduvad varmalt sellesama vana armetu kujutlusega, et seekord tuleme endaga toime nagu teised inimesed. Kaitsemehhanism, mis peaks takistama inimesel kätt tulise pliidi vastu panemast, on täielikult rikkis.

Alkohoolik võib endale nagu muuseas öelda: „Seekord ma kõrvetada ei saa ja ongi kõik!” Või ei mõtle ta ehk üldse midagi. Kui sageli on mõned meist niisugusel näiliselt hoolimatul viisil joomist alustanud ning pärast kolmandat või neljandat jooki rusikaga vastu baariletti põrutanud ja endale öelnud: „Jumala eest, kuidas ma jälle pihta hakkasin?” Kuid see mõte asendub otsekohe järgmisega: „Olgu, ma lõpetan kuuenda klaasiga.” Või: „Vahet pole.”

Kui selline mõtlemine on alkohooliku kalduvusega inimeses kindlalt juurdunud, siis on ta tõenäoliselt end seadnud väljapoole inimabi ja kui teda luku taha ei panda, võib ta surra või jäädavalt hulluks minna. Aegade jooksul on neile karmidele ja koledatele tõsiasjadele tõendust andnud terved alkohoolikute leegionid. Kuid Jumala armuta võinuks olla veel tuhandeid selliseid veenvaid tõestusi. Nii paljud tahavad lõpetada, kuid ei suuda.

Lahendus on olemas. Peaaegu kellelegi meist ei meeldinud enesevaatlus, uhkuse allasurumine ja oma puuduste tunnistamine, mida tervenemisprotsessi õnnestumiseks nõutakse. Kuid nägime, et teiste puhul see töötas, ja olime hakanud uskuma, et meie elatud elu oli olnud lootusetu ja tühine. Kui meie juurde tulid inimesed, kellel see probleem oli juba lahendatud, ei jäänud muud üle, kui võtta üles meie jalge ette asetatud lihtne vaimsete tööriistade komplekt. Oleme avastanud palju taevalikku ning meid on paisatud eksistentsi neljandasse mõõtmesse, millest me ei olnud isegi unistada osanud.

Suurepärane tõsiasi seisneb selles ja mitte milleski muus – meil on olnud sügavaid ja efektiivseid vaimseid kogemusi*, mis on täielikult muutnud meie ellusuhtumist, suhtumist oma kaaslastesse ja Jumala kõiksusesse. Täna on meie elu keskseks tõsiasjaks jäagitu veendumus, et Looja on tõeliselt imelisel kombel tulnud meie südamesse ja eludesse. Ta on asunud lahendama neid asju, millega me ei oleks ise iial hakkama saanud.

Kui te olete samasugune alkohoolik nagu meie olime, siis arvame, et teie jaoks ei ole olemas poolikuid lahendusi. Olime olukorras, kus elu hakkas muutuma väljakannatamatuks ja kui olime jõudnud sellisesse

*Põhjalikult lahti seletatud – Lisa II

kohta, kust enam inimabiga naasta ei ole võimalik, siis jäi meile vaid kaks valikut: kas minna vastu kibedale lõpule, püüdes kustutada oma teadvusest seda väljakannatamatut olukorda, kuidas vähegi oskame, või teine, võtta vastu vaimne abi. Me tegime viimast, sest tahtsime seda siiralt ja olime valmis vaeva nägema.

Ühel ameeriklasest ärimehel olid suurepärased võimed, ta oli mõistlik ja tal oli kõrge moraal. Juba aastaid oli ta ekselnud ühest sanatooriumist teise. Ta oli konsulteerinud Ameerika tuntuimate psühhiaatritega. Seejärel läks ta Euroopasse ja andis end kuulsa arsti (psühhiaater dr Jungi) hoolde, kes koostas tema jaoks raviplaani. Kuigi eelnevad kogemused olid ta skeptiliseks muutnud, lõpetas ta ravikuuri ebatavalise enesekindlusega. Tema keha ja mõistus olid enneolematult heas seisus. Eelkõige uskus ta, et on omandanud sedavõrd sügavad teadmised oma mõistuse salakäikudest ja varjatud lätetest, et tagasilangus näis mõeldamatu. Sellest hoolimata oli ta peagi jälle purjus. Ja mis veelgi kummalisem, ta ei suutnud anda oma kukkumise kohta ühtki rahuldavat seletust.

Niisiis pöördus ta uuesti selle arsti poole, kellest ta lugu pidas ja küsis temalt otsesõnu, miks ta ei suutnud terveneda. Ta soovis üle kõige taas enesekontrolli saavutada. Kõigis muudes küsimustes näis ta küllaltki mõistlik ja tasakaalukas. Kuid alkoholi üle ei olnud tal ometigi mitte mingisugust kontrolli. Miks see nii oli?

Ta anus arsti, et see räägiks talle kogu tõe ning sai selle. Arsti arvates oli ta täiesti lootusetu, võimetu taastama oma positsiooni ühiskonnas ja tal tulnuks end luku ja riivi taha panna või endale ihukaitsja palgata, kui ta kauem elada soovib. Selline oli kuulsa arsti arvamus.

Kuid see mees elab edasi vaba mehena. Ta ei vaja ihukaitsjat ega ole ka kusagile suletud. Ta võib hävingut

kartmata minna mistahes maailma paika, kus käivad teisedki vabad inimesed, tingimusel, et ta on valmis säilitama teatud lihtsat hoiakut.

Mõned meie alkohoolikutest lugejad võivad arvata, et nad saavad läbi ka ilma vaimse abita. Kuid toogem nüüd ära ülejäänud osa meie sõbra ja tema arsti vestlusest.

Arst ütles: „Teil on kroonilise alkohooliku mõtteviis. Ma ei ole näinud ainsatki tervenemisjuhtu kellelgi, kelle meeles seisund on samasugune nagu teil.” Meie sõber tundis, nagu oleksid põrguvärvavad pauguga tema selja taga kinni langenud.

Ta küsis arsti käest: „Kas erandeid ei olegi?”

„On,” vastas arst. „Juba ammustest aegadest peale on selliste juhtumite puhul nagu teie oma ka erandeid ette tulnud. Siin ja seal on alkohoolikutel aeg-ajalt esinenud niinimetatud elutähtsaid vaimseid kogemusi. Minu jaoks on need juhtumid omaette nähtused. Tundub nagu toimuksid need tohutute emotsionaalsete nihete ja ümberkujunemiste näol. Ideed, emotsioonid ja hoiakud, mis kunagi olid olnud nende inimeste elu juhtivateks jõududeks, heidetakse järsku kõrvale ja neid asub juhtima täiesti uus kogum arusaamu ja motiive. Tõtt-öelda olen ma teiski püüdnud esile kutsuda taolist emotsioonide ümberkujunemist. Paljude inimeste puhul on minu kasutatavad meetodid olnud edukad, kuid mind pole kunagi saatnud edu teiesuguse alkohoolikuga.”*

Seda kuuldes tundis meie sõber mõningast kergendust, sest ta mõtles, et lõppude lõpuks oli ta siiski tubli koguduseliige. Kuid arst purustas sellegi lootuse, öeldes, et kuigi tema religioossed veendumused on väga head, ei kutsunud need tema puhul esile tarvilikku elutähtsat vaimset kogemust.

*Täpsemalt – vaata Lisa II.

Sellise kohutava dilemma ees seisis meie sõber enne erakordset kogemust, mis – nagu varem mainitud – tegi temast vaba mehe.

Ka meie otsisime uppuja meeleheitlikkusega sama-sugust pääsemist. See, mis algul paistis hapra õlekõrrena, on nüüdseks osutunud Jumala armastavaks ja võimsaks käeks. Meile on antud uus elu, või kui soovite, „elukava”, mis tõepoolest töötab.

Silmapaistev ameerika psühholoog William James osutab oma raamatus „Usulise kogemuse mitmekesisus”, et inimesed on lugematutel eri viisidel avastanud enda jaoks Jumala. Meil ei ole mingit soovi kedagi veenda, et usuni võib jõuda vaid üht kindlat teed pidi. Kui see, mida oleme õppinud, tundnud või näinud, üldse midagi tähendab, siis ainult seda, et me kõik oleme rassist, usutunnistusest ja nahavärvist sõltumata elava Looja lapsed. Võime temaga luua lihtsatel ja kergesti mõistetavatel tingimustel suhte niipea, kui meil on valmisolek ja piisavalt ausust selle proovimiseks. Erineva usutunnistusega inimesed ei leia siin midagi, mis võiks häirida nende vaateid või tavasid. Niisuguste asjade pärast ei ole meie vahel hõõrumisi.

Me ei pea oluliseks, millistesse religioossetesse rühmitustesse meie liikmed üksikisikutena kuuluvad. See peab jääma täielikult iga inimese eraasjaks, mille igaüks otsustab enda jaoks ise nii varasema seotuse kui ka praeguse valiku valguses. Mitte kõik meist ei ole ühinenud religioossete rühmitustega, kuid enamik meist eelistab neisse kuuluda.

Järgnevas peatükis selgitame alkoholismi olemust, nii nagu meie seda mõistame, ning ülejärgmine peatükk on suunatud agnostikutele. Paljud, kes varasemalt nende hulka kuulusid, on saanud nüüd meie liikmeteks. Ülla-

taval kombel leiame, et seesugused veendumused ei ole vaimsele kogemusele märkimisväärseks takistuseks.

Sealt edasi anname selgesõnalised juhised, kuidas meie tervenesimo. Neile järgneb nelikümmend kaks kogemuslugu.

Iga inimene kirjeldab oma loos endale omases keeles ja oma vaatenurgast, kuidas ta lõi suhte Jumalaga. Need lood annavad läbilõikes hea ülevaate meie liikmeskonnast ja selgesõnalise ettekujutuse sellest, mis on nende eludes tegelikult juhtunud.

Loodame, et keegi ei pea nende avameelsete tunnistuste tooni solvavaks. Loodame ka, et paljud meeleheitel alkohoolikutest mehed ja naised näevad neid lehekülgi, ning usume, et üksnes täielikult ennast ja oma probleeme avades suudavad nad veendunult öelda: „Jah, mina olen samuti üks neist; mul on seda vaja.”